

ת"פ 39032/06/15 - מדינת ישראל נגד צ מ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 39032-06-15 מדינת ישראל נ' מ(אסיר)
09 ספטמבר 2015

בפני כב' השופט דורון פורת, סגן נשיא

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

צ מ (אסיר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד יחיא דהאמשה

גזר דין

כתב אישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); תקיפה סתם בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין; תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין.

2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בכתב האישום. בקליפת האגוז יאמר, כי בזמנים הרלוונטיים לעובדות כתב אישום זה הייתה שולמית משה נשואה לנאשם (להלן: "**המתלוננת**"). לבני הזוג ילדים משותפים.

בתאריך 12.6.2015 בשעות הערב, החל הנאשם לקלל את המתלוננת באומרו לה "זונה שרמוטה", איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה "אני ארצח אותך", כל זאת אמר בכוונה להפחידה או להקניטה.

בתאריך 13.6.2015 בשעות הבוקר, בביתם, תקף הנאשם את ילדיו הקטינים נ.מ. (יליד 2010) בסטירות ואת נ.מ. (ילידת 2011), בכך שדחף אותה כל זאת תוך שהוא צועק לעבר המתלוננת והקטינים ומאיים עליה בפגיעה שלא כדין בה ובקטינים. כחודש עובר להגשת כתב אישום, במועדים שונים שאינם ידועים למאשימה, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה.

טיעוני לעונש מטעם הצדדים:

עמוד 1

3. המאשימה הדגישה את חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם וציינה כי לנאשם 11 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש ואלימות. הנאשם נדון בשנת 2012 בגין עבירות דומות של איומים, תקיפה סתם, והוטל עליו מאסר מותנה שתוקפו פקע.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם, בגין עבירות אלו נע בין עונש מאסר בפועל שנתי וירוצה בעבודות שירות עד עונש מאסר של 24 חודשים, ועתרה להתחשב לחומרא בכך שהנאשם לא עבר כל הליך טיפולי.

4. הסנגור ביקש להתייחס לעובדות כתב האישום כאירוע אחד. לטענתו, הנאשם ביצע את המעשים על רקע הפסקת הטיפולים הפסיכיאטרים. מבלי להמעיט מחומרת העבירות נשוא כתב האישום, טען ב"כ הנאשם כי מדובר במקרה שהינו ברף הנמוך של העבירות.

הסנגור ביקש לאפשר לנאשם לחזור להתגורר עם בני משפחתו וטען כי מאז שהתחתן שינה את אורחות חייו כפי שמשקף מגיליון הרשעותיו הקודמות.

הסנגור ביקש להתחשב בהודאת הנאשם ובהבעת החרטה.

הסנגור טען כי מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי, של"צ ועד 6 חודשי מאסר שניתן שירוצו בעבודות שירות. הסנגור ביקש להסתפק במתחם עונש שהינו עד 4 חודשי מאסר בפועל.

בטיעונים לעונש שנשמעו לאחר קבלת התסקיר, ביקש הסנגור מבית המשפט להסתפק בימי המעצר ולהורות על שחרור מיידי של הנאשם.

תסקיר:

5. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם מוכר לשירות המבחן. הנאשם היה נתון שתי תקופות של צו מבחן בגין מעורבותו בעבירות אלימות. הנאשם כבן 44 שנים, נשוי בשנית ואב לארבעה ילדים. הנאשם מתקיים מקצבת נכות מטעם הביטוח הלאומי. הנאשם מטופל בתרופות פסיכיאטריות ומוכר למערכת הפסיכיאטרית, אך מאז 29.9.2014 לא היה בקשר עם הפסיכיאטר המטפל ולא נמצא במעקב פסיכיאטרי. מחוות הדעת שניתנה בעניינו נמצא שאין עדות לסימני מחלת נפש ואינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי. בפגישה שהתקיימה בשירות המבחן, טען הנאשם כי כחודש לפני האירוע, הפסיק ליטול את הטיפול התרופתי, זאת בעקבות עישון סיגריות, ככל הנראה סמים, שקיבל ממכר. הנאשם טען שהוא הפך להיות יותר עצבני, קילל את אשתו וילדיו, אך לא איים עליה.

מדיווח עו"ס מטעם המחלקה לשירותים חברתיים, עולה כי האישה מטופלת ברווחה מזה שנים רבות, על רקע קשיים בגידול הילדים לצד המורכבות של האב הסובל מקשיים נפשיים, מצב בריאותי לקוי של האם כשברקע מצוקה כלכלית קשה.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות מקרים דומים מצד הנאשם היא גבוהה. עוד, נמצא כי בהעדר טיפול תרופתי, רמת הסיכון עולה אף יותר. שירות המבחן ציין עוד, כי הקשר עם שירות המבחן במסגרת צווי המבחן בעבר, לא היוו גורם מרתיע עבור הנאשם כמו גם אי נטילת הטיפול הפסיכיאטרי באופן עקבי. לכך יש להוסיף את אי שמירה על קשר רציף עם המערכת הפסיכיאטרית. נוכח האמור לעיל, שירות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו והמליץ על הטלת ענישה מציבת גבולות ועל כן לא ניתנה המלצה טיפולית.

חוות דעת פסיכיאטרית:

6. לבית המשפט הוגשה חוות דעת מטעם מנהל היחידה לפסיכיאטריה משפטית (נ/1), ממנה עולה כי הנאשם בר עונשין ומסוגל לעמוד לדין. הנאשם זקוק לטיפול תרופתי לצורך ריסון התנהגותו אך אינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי.

דברי הנאשם:

7. הנאשם הביע חרטה על מעשיו וציין שהוא אוהב את אשתו ואת הילדים. הנאשם ביקש שבית המשפט ייתן לו הזדמנות נוספת לשקם את חייו.

דין:

8. העיקרון המנחה בענישה לפי הוראות חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012, הוא עקרון ההלימה, "לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ואשם הנאשם לבין חומרת העונש שיוטל עליו" (ראו דברי ההסבר לסעיף 40ב בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשס"ו - 2006).

9. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור עונשם של נאשמים בשלבים. בע"פ 1323/13 רך חסן ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.6.2013) נקבע כדלקמן:

"במנגנון תלת-שלבי שראשיתו בקביעת מתחם העונש ההולם וסופו בקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם שנקבע, תוך אפשרות לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום (לקולה) או הגנה על שלום הציבור (לחומרה)".

10. במקרה דנן, הנאשם איים על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה, ותקף את ילדיו הקטינים. הנאשם פגע בערך החברתי שהינו, שמירה על שלמות הגוף, אוטונומיית הרצון, וצנעת הפרט של פרטים בחברה. דהיינו, הערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הינו פגיעה בזכותם של המתלוננת והקטינים, ככל אדם אחר, לשמירה על שלמות גופם וחיים באווירה רגועה נטולת איומים.

11. בהתאם למדיניות הענישה הראויה אשר נקבעה על ידי בית המשפט העליון, יש להטיל עונשים

מרתיעים, על מבצעי עבירות אלימות כלפי בני זוג, למען יראו וייראו. בע"פ 669/12 עמ"ל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.04.12), בית המשפט עמד על סלידת החברה מעבירות אלה וקבע:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

12. עיינתי בפסיקה שהוגשה על ידי שני הצדדים. באשר לפסיקה שהוגשה על ידי הסנגור, מדובר בפסיקה שדנה בעבירות אלימות כלפי בת זוג ואיומים, לפיה מנעד הפסיקה נע בין אי הרשעה עד 6 חודשים מאסר בפועל. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב יותר, כמפורט להלן:

א. ע"פ 6873/13 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.2.14). הנאשם הורשע בעבירות אלימות כלפי בת זוג. נדון ל- 24 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון קבע:

"קשת הענישה בעבירות אלימות בתוך המשפחה מגוונת והיא תלויה מטבע הדברים בנסיבות ביצוע העבירה ובנסיבותיו של הנאשם, לרבות שאלת הרצידיביזם. אין באסמכתאות שאליהן הפנה המערער כדי לשקף את מדיניות הענישה לאשורה. אכן, קיימים גם עונשים קלים יותר מהעונשים שהושתו במקרים שאליהם הפנתה המשיבה בטיעוניה, אך קיימים גם עונשים חמורים יותר מאלו שהצביע עליהם המערער [ראו למשל: ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו) (18.4.2012)]."

ב. ע"פ (מחוזי נצרת) 1315/07 חיאזי ראמז נגד מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בית המשפט דן בערעור שהוגש על חומרת העונש של 12 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 + 382 (ב)(1) לחוק העונשין. הנאשם תקף את אשתו בשלוש הזדמנויות שונות. בית המשפט דחה את הערעור וקבע כדלקמן:

"35. איננו סבורים, כי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בנוסף לעונשים הנוספים שנגזרו על המערער, הינו עונש חמור המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור. 36. לא אחת חזר וקבע בית המשפט העליון, כי יש להכביד את רף הענישה בעבירות של אלימות במשפחה שכן לבד משיקולי השיקום או שיקוליו האישיים של העבריין, יש לקחת בחשבון גם את הנזק שנגרם למתלוננת, האישה המוכה.

(ראה: רע"פ 1293/08, אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - אשר שם במקרה חמור פחות של עבירת איומים על בת זוג, השית בית המשפט עונש של 12 חודשי מאסר בפועל).

ג. ע"פ 368/08 מדינת ישראל נגד חאלד עכריה (פורסם במאגר נבו) - נדון ל- 8 חודשים במאסר בפועל.

ד. ע"פ 2358/14 מדינת ישראל נגד פלוני (פורסם בנבו, 21.5.14) - נדון ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

ה. רע"פ 4140/10 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.9.10) - נדון ל- 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

ו. רע"פ 1826/11 סולומון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.3.11), הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש (כנגד בת זוג) ואיומים - נדון לתשעה חודשי מאסר בפועל ותשעה חודשי מאסר על תנאי.

ז. רע"פ 5986/09 אבו האדיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - נדון ל- 8 חודשי מאסר בפועל שנגזר על הנאשם בעקבות הרשעתו בעבירות תקיפת בת-זוג ואיומים.

ח. ע"פ 2358/14 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.5.14). בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש המערער אשר הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש; ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג; ריבוי עבירות של איומים; הדחה בחקירה. המערער נדון ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

13. נוכח האמור לעיל, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שבהן הורשע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

14. במקרה דנן, לא מצאתי כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

15. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת

לשיקולים הבאים:

א. הנזק שנגרם מביצוע העבירה- מעשי הנאשם גרמו נזק לבני משפחתו, ובמזל לא נגרם נזק חמור עוד יותר. חומרה יתרה במעשי הנאשם שבוצעו גם כלפי ילדיו הקטינים.

ב. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; הנאשם טען כי הוא ביצע העבירות לאחר שהפסיק לקחת תרופות ולא היה מאוזן מבחינה נפשית. הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ומכאן שהיה כשיר להבין את תוצאות מעשיו ובכלל זה אי נטילת התרופות בזמן.

16. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין), מן הראוי

ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, לרבות בשל גילו; מובן כי הטלת עונש מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות תפגע בנאשם ובבני משפחתו.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; הנאשם הביע חרטה על מעשיו והתחייב לא לחזור עליהם. הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי.

ג. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו; עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, מלמד כי לחובתו עבר פלילי עשיר. הרשעתו האחרונה היא בגין עבירות איומים ותקיפת חסר ישע (הרשעה משנת 2012). אלימות,

17. בבית המשפט העידה המתלוננת וביקשה להקל בעונשו של הנאשם. לטענת המתלוננת הנאשם לא נטל כדורים פסיכיאטריים, בשל כך עשה את העבירות. הנאשם הינו אבא טוב והילדים מתגעגעים אליו.

בתי המשפט עמדו על תופעה זו, וכינו אותה ב"תסמונת האישה המוכה". בתי המשפט נזהרים מלהסתמך על בקשות של מתלוננות המבקשות להקל על בני זוגם, בשל החשש שמא הדברים נאמרים בשל לחצים חיצוניים.

סוף דבר:

18. בשקלול כל הנסיבות אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 6

א. אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 20 חודשים, מהם 8 חודשים בפועל והיתרה על תנאי, למשך 3 שנים החל מהיום, והתנאי שלא יעבור ויורשע על כל עבירת אלימות פיזית כנגד בן משפחה.

מניין ימי מאסרו של הנאשם יימנה מיום מעצרו, 14.6.2015.

ב. אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך שלוש שנים, החל מיום שחרורו מן הכלא, והתנאי שלא יעבור ויורשע על עבירת איומים או עבירת אלימות פיזית כנגד מי שאיננו בן משפחה.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ה, 09/09/2015 במעמד הנוכחים.

דורון פורת, שופט סגן נשיא